

Tavallinen

Tiedän, etten ole tavallinen kymmenvuotias. Tai siis joo, teenhän minä kaikkia tavallisia juttuja. Syön jätskiä. Ajan pyörällä. Pelaan palloa. Minulla on Xbox. Sellaiset jutut tekevät minusta tavallisen. Luulisin. Ja minä tunnen oloni tavalliseksi. Sisäisesti. Mutta kyllä minä tiedän, etteivät tavalliset lapset saa muita tavallisia lapsia juoksemaan kirkuen pakoon leikkipuistoissa. Tiedän, ettei tavallisia lapsia tuijoteta kaikkialla minne he menevät.

Jos löytäisin taikalampun ja saisin yhden toivomuksen, toivoisin, että minulla olisi normaali naama, jota kukaan ei koskaan huomaisi. Toivoisin, että voisin kävellä kadulla ilman, että ihmiset katsovat muualle, kun näkevät minut. Näin minä mietin: ainoa syy siihen, etten ole tavallinen, on se, ettei kukaan muu näe minua tavallisena.

Olen kuitenkin jo jotenkin tottunut naamaani. Osaan teeskennellä, etten huomaa ihmisten ilmeitä. Me kaikki olemme aika hyviä siinä: minä, äiti ja isä, Via. Ei, itse asiassa taidan perua sanani: Via ei osaa sitä kovin hyvin. Hän saattaa saada raivarin, jos jengi käyttäytyy työkeästi. Kerran esimerkiksi leikkipuistossa jotkut vanhemmat lapset päästelivät ääniä. En edes tiedä, millaisia ääniä ne tarkalleen ottaen olivat, koska en kuullut niitä itse, mutta Via kuuli ja alkoi karjua niille tyypeille. Sellainen hän on. Minä en ole sellainen.

Vian mielestä minä en ole tavallinen. Hän väittää että olen, mutta jos olisin, hän ei varmaankaan pitäisi velvollisuutenaan suojella minua niin kamalasti. Eivätkä äiti ja isäkään pidä minua tavallisena. Luulen, että ainoa ihminen koko maailmassa, joka tajuaa miten tavallinen minä olen, olen minä itse.

Minun nimeni muuten on August. En aio kuvailla, miltä näytän. Kuvittelitte te mitä hyvänsä, minä näytän todennäköisesti pahemmalta.

Homman nimi on se, että pienenä minua ei haitannut yhtään tavata uusia lapsia, koska kaikki tapaamani lapset olivat hekin tosi pieniä. Tosi pienissä lapsissa on se hyvä puoli, etteivät he yritä tahallaan pahoittaa toisen mieltä vaikka joskus sanovatkin sellaisia juttuja, joista tulee kurja olo. He eivät oikeastaan tajua, mitä sanovat. Mutta isommat lapset kyllä tietävät mitä sanovat. Eikä se ole missään tapauksessa hauskaa minun kannaltani. Yksi syistä, miksi kasvatin viime vuonna pitkän tukan, on se, että tykkään siitä, kun otsatukka roikkuu silmillä: se auttaa minua blokkaamaan ne asiat, joita en halua nähdä.

Rouva Garcia koputti ovelle ja työnsi päänsä sisään.

»He ovat täällä, herra Tushman», hän sanoi.

»Keitä siellä on?» minä kysyin.

»Kiitos», Tushman sanoi rouva Garcialle. »August, minä tuumin, että sinä varmaan haluaisit tavata pari oppilasta, jotka ovat tänä vuonna sinun kotiluokassasi. Ajattelin, että he voisivat vähän esitellä sinulle koulua, näyttää missä täällä mennään.»

»Minä en halua tavata ketään», sanoin äidille.

Tushman seiso i yhtäkkiä aivan edessäni, kädet olkapäilläni. Hän kumartui ja kuiskasi korvaani hyvin hiljaa:
»Kaikki menee hyvin, August. He ovat mukavia tyyppejä. Minä lupaan sen.»

»Ei sinun käy kuinkaan, Auggie», äiti yritti kaikin voimin.

Ennen kuin hän ennätti sanoa mitään muuta, herra Tushman avasi kansliansa oven.

»Tulkaa sisään, lapset», hän sanoi, ja sisään astui kaksi poikaa ja yksi tyttö. Kukaan heistä ei katsonut minua tai äitiä: he seisoivat ovella ja katsoivat suoraan Tushmaniin ikään kuin hengenhädässä.

»Kiitos kovasti, että tulitte, kaverit – varsinkin siksi, että koulu alkaa vasta ensi kuussa!» herra Tushman sanoi. »Onko teillä ollut kiva kesä?»

Kaikki nyökkäsivät, mutta kukaan ei sanonut mitään.

»Hieno homma, hieno homma», Tushman sanoi. »No niin. Haluan että tapaatte Augustin, joka aloittaa täällä tänä vuonna. August, nämä kaverit ovat olleet Beecher Prepin oppilaina esikoulusta alkaen, tosin tietenkin alakoulun rakennuksessa, mutta he tietävät kaiken siitä, miten yläkoulu toimii. Ja koska te kaikki olette samassa kotiluokassa, minä ajattelin, että teidän olisi mukava hiukan tutustua toisiinne ennen koulun alkua. Okei? Eli lapset, tämä tässä on August. August, tämä on Jack Will.»

Jack Will katsoi minua ja ojensi kätensä. Kun puristin sitä, hän hymyili minulle jotenkin väkinäisesti ja sanoi: »Hei» ja laski katseensa todella nopeasti.

»Tämä on Julian», Tushman sanoi.

»Hei», Julian sanoi ja teki täsmälleen samalla lailla kuin Jack Will: tarttui käteeni, pakottautui hymyilemään ja laski nopeasti katseensa.

Jack Will

Hengasin Jackin kanssa kotiluokassa, äikäntunneilla, hissassa, atk:ssa, musassa ja luonnontieteessä, eli kaikilla yhteisillä tunneillamme. Opettajat määräisivät istumapaikat joka luokassa, ja minä päädyin istumaan Jackin viereen jok'ikisellä kurssilla, joten kelasin, että joko opettajia oli käsketty panemaan minut ja Jack yhteen, tai sitten kyse oli totaalisen uskomattomasta yhteensattumasta.

Kävelin myös eri luokkiin Jackin kanssa. Tiedän, että hän huomasi muiden lasten tuijottavan minua, mutta hän teeskenteli, ettei huomannut. Kerran tosin, kun olimme menossa hissantunnille, valtava kasiluokkalainen, joka loikki alas rappuja kaksi askelmaa kerrallaan, törmäsi minuun vahingossa portaiden alapäässä ja kolkkasi minut kumoon. Kun jätkä auttoi minua pystyyn, hän tuli vilkaisseksi naamaani, ja hän suustaan pääsi: »Oho!» Sitten hän taputti minua olkapäälle, ihan kuin olisi pyyhkinyt minusta pölyt, ja ryntäsi kavereidensa perään. Jostain syystä Jack ja minä räjähdimme nauruun.

»Sillä jätkällä oli ihan sairaan tyhmä ilme!» Jack sanoi, kun istuuduimme pulpetteihimme.

»Tiedän!» sanoin. »'Oho'!»

»Mistä vetoa että se kusi housuun!»

Nauroimme niin makeasti, että opettaja Rochen täytyi pyytää meitä rauhoittumaan.

Myöhemmin, kun olimme lukeneet muinaisten sumerilaisten aurinkokelloista, Jack kuiskasi minulle: »Tekeekö sinun koskaan mieli antaa niille turpiin?»

Kohautin harteitani. »Kyllä kai. En tiedä.»

»Minun ainakin tekisi. Minusta sinun pitäisi hankkia salainen vesipyssy tai jotain ja kiinnittää se jollain tavoin silmiisi. Ja aina kun joku tuijottaa sinua, voisit ruiskaista häntä naamaan.»

»Vihreällä limalla», minä vastasin.

»Ei, ei: etanamöhnällä, johon on sekoitettu koiranpissaa.»

»Joo!» sanoin ja olin täsmälleen samaa mieltä.

»Kuulkaahan, te kaksi», Roche sanoi luokan edestä. »Muut yrittävät keskittyä lukemiseen.»

Me nyökkäsimme ja katsoimme kirjojamme. Sitten Jack kuiskasi: »Näytäkö sinä tuolta ikuisesti, August? Tarkoitin, että etkö voi käydä plastiikkakirurgilla tai jotain?»

Hymyilin ja osoitin naamaani. »Haloo? Tämä on plastiikkakirurgian *jälkeen!*»

Jack läimäytti käden otsaansa ja alkoi nauraa hysteerisesti.

»Jäbä, sinun kannattaisi haastaa lääkäri oikeuteen!» hän vastasi kikatusten välissä.

Tällä kertaa me molemmat nauroimme niin hirveästi ettemme pystyneet lopettamaan, emme edes sen jälkeen, kun Roche tuli luoksemme ja pakotti meidät vaihtamaan paikkoja vierustoveriemme kanssa.